

Dosarul nr. 2ra-1430/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (R. Pulbere)

Instanța de Apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Simciuc, I. Țurcan și Iu. Cotruță)

ÎNCHEIERE

25 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinînd admisibilitatea recursului declarat de către Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Malțev Serghei împotriva Întreprinderii de Stat „Moldatsa” cu privire la încasarea indemnizației de concediere, restanței indemnizației de concediere, a salariului și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu, fiind menținută hotărârea din 25 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă:

La 15 iunie 2016, Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Moldatsa” cu privire la încasarea indemnizației de concediere, restanței indemnizației de concediere, a salariului și încasarea cheltuielilor de judecată

În motivarea pretențiilor reclamantului a indicat că a fost angajat în cadrul întreprinderii pîrîte din anul 1995. La 21 ianuarie 2016 de către Întreprinderea de Stat „Moldatsa” a fost emis ordinul nr. 34 - cu privire la preavizarea salariatului care urmează a fi concediat, în legătură cu reducerea statelor de personal.

La 21 martie 2016 Serghei Malțev a fost concediat în legătură cu reducerea statelor de personal.

Conform descifrării contului personal al reclamantului referitor la achitări pentru luna martie 2016, pîrîta a achitat ultimului indemnizația de concediere în sumă de 67601,24 lei, ceea ce în opinia Întreprinderii de Stat „Moldatsa” reprezintă mărimea unui salariu mediu săptămânal pentru fiecare an lucrat.

Malțev Serghei a menționat că între întreprinderea pîrîta și salariații există un contract colectiv de muncă pentru anii 2013-2016. La pct. 7.9. din contractul enunțat, s-a stabilit că salariaților concediați în legătură cu lichidarea întreprinderii sau reducerea numărului statelor de personal, la indemnizația de concediere, prevăzută de art. 186 din Codul Muncii al RM, se achită suplimentar plata unei

indemnizații de concediere egală cu mărimea sumată a unui salariu mediu săptămânal pentru fiecare an lucrat în cadrul întreprinderii.

Reclamantul a opinat că întreprinderea pârîta urma să achite suplimentar la indemnizația de concediere prevăzută de Codul muncii și indemnizația de concediere prevăzută de contractul colectiv de muncă în aceeași sumă de 67601,24 lei ca și indemnizația calculată în baza Codului muncii.

S-a mai specificat că la 30 mai 2016 pârîta a recepționat cererea prealabilă depusă de reclamant dar nu a răspuns sub nici o formă, fapt confirmat prin avizul poștal contrasemnat de reprezentantul Întreprinderii de Stat „Moldatsa”.

Malțev Serghei a mai precizat că pârîta a emis ordinul de concediere la 21 martie 2016, respectiv, ultima urmează să-i achite și indemnizația de eliberare din serviciul pentru a doua lună.

La 19 decembrie 2016 și 9 februarie 2017 Malțev Serghei a depus cerereri prin care și-a concretizat pretențiile.

Suplimentar la cele relatate în cererea inițială, reclamantul a mai indicat că indemnizația urma să fie achitată în sumă de 13891,50 lei la 21 aprilie 2016, peste o lună după concediere, dar a fost achitată parțial la 4 iulie 2016 în sumă de 12253,61 lei.

Consideră reclamantul că prin achitarea parțială a indemnizației, pârîta a recunoscut obligația sa de achitare a acesteia dar nu-a achitat-o integral.

Malțev Serghei a opinat că indemnizația de concediere pentru a doua lună urma a fi achitată la 21 aprilie 2016 ceea ce înseamnă că întârzierea pentru suma achitată constituie 74 zile (21.04.2016 - 04.07.2016), iar pentru suma neachitată întârzierea la 9 februarie 2017 constituie 295 zile (21.04.2016 - 09.02.2017), astfel, instanța urmează să încaseze din contul pârîtei în beneficiul său compensația pentru indemnizației pentru a doua lună în mărime de 1389,95 lei, conform calculului: $12\ 253,61\ lei * 0,1\% * 74\ zile = 906,77\ lei$, $1637,89\ lei * 0,1\% * 295\ zile = 483,18\ lei$.

Solicită reclamantul încasarea din contul pârîtei în beneficiul său a sumei de 67601,24 lei – cu titlu de indemnizație de concediere pentru prima lună, a sumei de 1637,89 lei – cu titlu de restanță la indemnizație de concediere pentru a doua lună, a sumei de 1389,95 lei – cu titlu de compensație pentru reținerea indemnizației de concediere pentru a doua lună, a compensației pentru reținerea plăților salariale stabilite în baza deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2015 în mărime de 7387,62 lei și a sumei de 13000 lei – cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărîrea din 25 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de către Malțev Serghei împotriva Întreprinderii de Stat „Moldatsa” cu privire la încasarea indemnizației de concediere, restanței indemnizației de concediere, a salariului și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 193, 197-201, vol. I).

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond, la 31 mai 2015, Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu, a contestat-o cu apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea hotărîrii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă.

Prin decizia din 28 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu, fiind menținută hotărîrea din 25 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central (f.d. 13, 14-23, vol. II).

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat o

apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural, în consecință adoptînd o hotărîre întemeiată.

Invocînd ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 23 mai 2018, Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului s-a invocat că atît instanța de apel, cît și prima instanță nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a pricinii, fiind încălcate normele de drept procedural.

Totodată, recurentul a mai specificat că instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că conform Codului de executare, a avut dreptul de a solicita dobînda de întîrziere pentru neexecutarea în termen a hotărîrii judecătorești în cadrul procedurii de executare, dar acest drept nu înlocuiește dreptul la compensație pentru reținerea plăților salariale în baza Codului Muncii. Or, neutilizarea dreptului de a solicita dobînda de întîrziere în cadrul procedurii de executare, nu înseamnă că recurentul nu poate solicita și nu urmează să fie încasată compensația stabilită de Codul Muncii pentru întîrzierea achitării plăților salariale.

Potrivit art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs constată că prin scrisoarea Curții de Apel Chișinău din 8 mai 2018, în adresa părților a fost expediată copia deciziei instanței de apel (f.d. 24, vol. II).

Recurentul a indicat în cererea de recurs că a recepționat copia deciziei recurate la 15 mai 2018, însă la dosar nu sunt atașate probe care ar certifica data recepționării de către recurent a copiei deciziei recurate.

Prin urmare, Colegiul consideră că recursul a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

La 20 iunie 2018, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, iar la 23 iulie 2018, în adresa Curții Supreme de Justiție a parvenit referința prin care intimata a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Materialele cauzei certifică faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

Audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, Marc Brauer v. Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bunei-administrații a justiției (a se vedea, mutatis mutandis, Benjamin Nersesyan v. Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Erfar – Avef, ibidem, parag. 41, Marc

Brauer, *ibidem*, paragraf. 35; Miessen, *ibidem*, paragraf. 67; Trevisanato v. Italia, 16 decembrie 2016, paragraf. 36 – 37, Sturm v. Luxemburg, 27 iunie 2017, paragraf. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2018 în baza articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din același cod.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată/procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurenții a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat, în special asupra condițiilor prelevării apelor uzate.

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile recurentului Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu nu dezvăluie nici o aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, Petrovic v. Luxemburg, 17 februarie 2011, paragraf. 31 – 33, Sturm v. Luxemburg, *ibidem*, paragraf. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 paragraf. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, inter alia, Helle v. Finlanda, 19 decembrie 1997, paragraf. 55; Latourniere v. Franța, 10 decembrie 2002, paragraf. 2; Hansen v. Norvegia, 2 octombrie 2014, paragraf. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 paragraf. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, paragraf. 24; Benjamin Nersesyan, *ibidem*, paragraf. 23 – 24; Akaki Tchaghiashvili, *ibidem*, paragraf. 34 sau Papaioannou v. Grecia, 2 iunie 2016, paragraf. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din

3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu nu ridică probleme de drept și nu pot fi acceptate spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune

Recursul declarat de către Serghei Malțev, reprezentat de avocatul Gheorghe Botezatu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Iuliana Oprea